

La Mt. Justin, orele de biologie erau simple. Îl aveam ca profesor pe domnul Stanhope. Era un tip în vîrstă, la vreo cincizeci și cinci de ani, și noi îl cam dominam. O aveam în clasă pe Lilly Fischman, care era foarte bine dezvoltată. Sîinii îi erau uriași și avea un posterior minunat, pe care îl unduia în timp ce mergea pe pantofii ei cu toc înalt. Era superbă, vorbea cu toți băieții și se freca de ei în timpul ăsta.

La ora de biologie era în fiecare zi la fel. Nu învățam niciodată vreo boabă de biologie. Domnul Stanhope vorbea vreo zece minute, apoi Lilly spunea:

— Ah, domnule *Stanhope*, haideți să ținem un spectacol!

— Nu!

— Ah, domnule *Stanhope*!

Se ducea la el la catedră, se apleca plină de dulcegărie asupra lui și îi șoptea ceva.

— Of, bine, fie..., spunea el.

Apoi Lilly se apuca să cînte și să se unduiască. Mereu începea cu *Lullaby on Broadway*, apoi continua cu celelalte numere ale ei. Era minunată, era pasională, ardea intens, și noi la fel. Era ca o femeie în toată firea, se impunea în fața lui Stanhope, se impunea în fața noastră. Era miraculos. Bătrînul Stanhope stătea la catedră, hohotind și salivînd. Rîdeam de domnul Stanhope și o încurajam pe Lilly. Asta a durat pînă în ziua cînd directorul, domnul Lacefield a intrat valvîrtej pe ușă.

— Ce se petrece aici?

Stanhope stătea acolo, incapabil să vorbească.

— Ora asta s-a terminat! a urlat Lacefield.

Și, în timp ce ne strecuram afară, a mai spus:

— Iar *tu*, domnișoară Fischman, o să dai socoteală în biroul meu!

Bineînțeles, după asta nu ne-am mai făcut niciodată tema, și n-a fost nici o problemă pînă în ziua în care domnul Stanhope ne-a dat prima lucrare.

— Căcat, a spus tare Peter Mangalore, ce ne facem?

Peter era tipul cu pula de 25 de centimetri, bleagă.

— Tu n-o să fii silit niciodată să muncești ca să supraviețuiești, i-a răspuns tipul care arăta ca Jack Dempsey. Asta-i problema noastră.

— Poate ar trebui să ardem școala din temelie, a spus Red Kirkpatrick.

— La dracu', a zis un tip din spatele clasei, de fiecare dată cînd iau un F, tata îmi smulge cite o unghie.

Ne-am uitat cu toții la foile cu întrebări. M-am gîndit la tatăl *meu*. Apoi m-am gîndit la Lilly Fischman. Lilly Fischman, mi-am zis, ești o curvă, o femeie malefică, o să ne trimiți pe toți în iad cu unduielile și cîntatul tău.

Stanhope ne privea.

— De ce nu scrie nimeni? De ce nu răspunde nimeni la întrebări? Are cineva vreun creion?

— Da, da, avem toți creioane, a spus un tip.

Lilly stătea în față, chiar lîngă catedra domnului Stanhope. Am văzut-o cum deschide manualul de biologie și se uită după răspunsul la prima întrebare. Asta era. Ne-am deschis toți manualele. Stanhope stătea pur și simplu și se uita la noi. Nu știa ce să facă. A început să bombăne. A stat la catedră vreo cinci minute bune, apoi a sărit în picioare. Se plimba în sus și-n jos pe culoarul din mijlocul clasei.

— Ce faceți? Închideți manualele! Închideți manualele!

Cînd trecea pe lîngă ei, elevii închideau manualele, numai ca să le deschidă iar după ce trecuse.

Cheliuță stătea pe locul de lîngă mine și rîdea:

— E un *dobitoc*! Ah, ce *dobitoc* bătrîn!

Mi-era puțin milă de Stanhope, dar aveam de ales între el și mine. Stanhope s-a așezat în spatele catedrei și a urlat:

— *Toate manualele să fie închise sau am să pic întreaga clasă!*

Atunci s-a ridicat Lilly Fischman. Și-a tras fusta în sus și a smucit unul dintre ciorapii ei de mătase. Și-a potrivit jartiera, am văzut carne albă. Apoi și-a tras și și-a aranjat celălalt ciorap. Așa priveliște nu mai văzuserăm noi, și nici Stanhope nu mai văzuse vreodată ceva asemănător. Lilly s-a așezat și ne-am terminat toți lucrările cu manualele deschise. Stanhope a rămas în spatele catedrei, complet învins.

Un alt tip de care ne băteam joc era Pop Farnsworth. A început din prima zi la atelierul mecanic. A spus:

— Aici învățăm făcînd. O să începem chiar acum. Fiecare dintre voi o să demonteze cîte un motor și o să-l facă la loc, pînă cînd o să meargă, pe parcursul semestrului. Sînt scheme pe pereți, iar eu am să vă răspund la întrebări. O să vedeți și filme despre cum funcționează un motor. Dar acum, vă rog să vă demontați motoarele. Uneltele sînt pe rafturi.

— Hei, Pop, ce-ai zice să vedem întii filmele? a întrebat un tip.

— Am spus: „Începeți proiectul“!

Nu știu de unde aveau toate motoarele alea. Erau unsuroase, înnegrite și ruginite. Arătau de-a dreptul sumbru.

— Pizda mă-sii, a spus un băiat, ăsta-i o grămadă de căcat înfundat.

Stăteam aplecați asupra motoarelor noastre. Cei mai mulți s-au întins după cheile franceze. Red Kirkpatrick a luat o șurubelniță, a rîcîit încet cu ea de-a lungul părții de sus a motorului său și a obținut cu grijă o panglică neagră de unsoare de peste jumătate de metru.

— Haide, Pop, ce zici de un film? Acum am ieșit de la sport, abia ne tîrîim cururile! Wagner ne-a pus să țopăim, să sărim și să săltăm ca niște broaște!

— Apucați-vă de ce vi s-a dat de făcut, așa cum vi s-a cerut!

Ne-am apucat. N-avea nici un sens. Era mai rău ca la ora de Evaluare Muzicală. Se auzeau zăngănituri de piese și respirații greoaie.

— LA DRACU'! a țipat Harry Henderson. TOC-MAI MI-AM JUPUIT TOATE AFURISITELE DE ÎNCHEIETURI DE LA DEGETE! CE SE ÎNTÎMPLĂ AICI NU-I NIMIC ALTCEVA DECÎT O FUTUTĂ DE SCLAVIE ALBĂ!

Și-a înfășurat grijuliu batista în jurul mîinii drepte și a privit-o cum se îmbibă de sînge.

— *La dracu'*, a spus.

Noi, ceilalți, încercam în continuare.

— Mai degrabă mi-aș vîrî capu' într-o pizdă de elefant, a zis Red Kirkpatrick.

Jack Dempsey și-a aruncat cheia pe podea.

— Renunț, a spus, fă-mi ce vrei, eu renunț. Omoară-mă. Taie-mi coaiele. Eu renunț.

S-a îndepărtat și s-a sprijinit de perete. Și-a încrucișat brațele și se uita în jos la pantofi.

Situația părea cu adevărat îngrozitoare. Nu era nici o fată. Cînd te uitai afară pe ușa din dos a atelierului, vedeai curtea școlii, toată lumina soarelui și spațiul gol de acolo, unde nu era nimic de făcut. Și iată-ne pe noi, aplecați asupra unor motoare stupide, care nici măcar nu erau atașate vreunei mașini, complet inutile. Numai oțel absurd. Era stupid și era greu. Aveam nevoie de milă. Viețile noastre erau destul de stupide. Ceva trebuia să ne salveze. Auziserăm că Pop are mîna

ușoară, dar nu părea să fie adevărat. Era un afurisit de uriaș, cu burtă de la bere, îmbrăcat în haine unsuroase, cu părul atîrnîndu-i pe ochi și cu unsoare pe bărbie.

Arnie Whitechapel și-a aruncat cheia pe jos și s-a dus la domnul Farnsworth. Avea un rînjel larg pe față.

— Hei, Pop, ce dracu'?

— Întoarce-te la motorul tău, Whitechapel!

— Of, hai, Pop, ce căcat mai e și ăsta?

Arnie era cu cîțiva ani mai mare decît noi, ceilalți. Petrecuse cîțiva ani într-o școală de corecție pentru băieți. Dar chiar dacă era mai în vîrstă decît noi, era mai mic. Avea părul foarte negru, aranjat pe spate cu vaselină. Stătea în fața oglinzii din buda băieților și își storcea coșurile. Le vorbea murdar fetelor și avea prezervative Sheik în buzunare.

— Am una bună pentru tine, Pop!

— Zău? Treci înapoi la motorul tău, Whitechapel.

— E una bună, Pop.

Am stat și ne-am uitat cum Arnie începe să-i spună lui Pop un banc porcos. Capetele lor erau apropiate. Apoi gluma s-a terminat. Pop s-a pus pe rîs. Trupul acela masiv s-a încovoiat, se ținea cu mîinile de burtă.

— Măiculiță! O, Doamne! Măiculiță! rîdea el. Apoi s-a oprit.

— OK, Arnie, înapoi la motorul tău!

— Nu, stai, Pop, mai am una!

— Zău?

— Zău, ascultă...

Ne-am abandonat cu toții motoarele și ne-am apropiat. I-am înconjurat, ascultîndu-l pe Arnie cum spune următoarea glumă. Cînd s-a terminat, Pop s-a încovoiat.

— Măiculiță! O, Doamne!

— Atunci, i-auzi alta, Pop. Un tip își conduce mașina prin deșert. Și observă un individ țopăind de-a lungul șoselei. E dezbrăcat și are mîinile

și picioarele legate cu sfoară. Tipul oprește și-l întreabă: „Hei, amice, care-i problema?“. Și celălalt îi răspunde: „Păi, conduceam și am văzut un nemernic care făcea autostopul, așa că am oprit, iar nenorocitul a scos un pistol și m-a amenințat, mi-a luat hainele și apoi m-a legat. După asta jegosul mi-a băgat pula în cur!“. „Nu zău?“, spune tipul ieșind din mașină. „Zău, exact așa a făcut jigodia!“, răspunde omul. „Păi“, spune tipul deschindu-se la șliț, „cred că pur și simplu asta nu-i ziua ta norocoasă!“

Pop a început să rîdă, s-a îndoit de spate.

— O, nu! O, NU! O... MĂI... CĂCAT, ISUSE... DUMNEZEULE... !

În cele din urmă s-a oprit.

— La dracu', a spus încet, Doamne Dumnezeule...

— Ce spui de un film, Pop?

— Bine, fie.

Cineva a închis ușa din spate și Pop a scos un ecran alb murdar. A pornit proiectorul. Era un film groaznic, dar tot era mai bun decât lucrul la motoare. Benzina era aprinsă de bujii și explozia lovea capul de cilindru, acesta era împins în jos și învîrtea arborele cotit, iar valvele se deschideau și închideau, capul de cilindru continua să se miște în sus și-n jos și arborele cotit se învîrtea fără-ncetare. Nu era foarte interesant, dar înăuntru era răcoare și puteai să te lași pe spate în scaun și să te gîndești la ce voiai tu. Nu trebuia să-ți julești încheieturile degetelor pe oțelul ăla idiot

N-am mai demontat niciodată motoarele alea, darămite să le facem la loc, și nu mai știu de cîte ori am văzut același film. Bancurile lui Whitechapel continuau să vină și rîdeam de crăpam, chiar dacă cele mai multe dintre ele erau groaznice, mai puțin pentru Pop Farnsworth, care continua să se îndoie și să rîdă:

— Măiculiță! O, nu! Nu, nu, nu!

Era un tip OK. Îl plăceam cu toții.